ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ὁ πατέρας μου δὲν λέει καλὸ γιὰ κανένα ! Μὴν ἀκοῦς τὸν πατέρα μου ! Ὁ κ. Εὐαγγελάρης, ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καθὼς πρέπει. Κι' ἂς τὸ ποῦμε καθαρά : κοινωνικῶς εἶνε πολὺ ἀνώτερος ἀπό... ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Κι' ἀπὸ σένα !...

— Ἔ, λοιπὸν γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ δὲν τὸν θέλω !

— Τώρα εἶνε ἀργά.

— Δώρα ! Θὰ γίνῃ μεγάλη ἱστορία ἐξαιτίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου !...

— Ἂν εἶσαι τρελλός !...

— Θὰ μὲ κάνῃς νὰ τὸν διώξω ἂν ἔρθῃ στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν βρίσω ἂν μᾶς ξαναπλησιάσῃ ἔξω. Καὶ φαντάσου τί συνέπειες μπορεῖ νἄρχῃ αὐτό !

— Ἔ ! θὰ σὲ προσκαλέσῃ σὲ μονομαχία καὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ !

Αὐτὸ ἡ Δώρα τὸ εἶπε μ' ἕναν τρόπο, ποὺ ὁ Νῖκος ἐκόπηκε.

— Καὶ θὰ σοῦ ἄρεσε αὐτό ; ψιθύρισε μόνο.

Ἡ Δώρα τὸν κοίταξε. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, ἄλλαξε ὕφος ὁλωσδιόλου.

— Οὔφ, καθίμενε, τοῦ εἶπε μαλακά, σχεδὸν τρυφερά : Τί ἀνόητος ποὺ εἶσαι !... Λές λόγια στὸν ἀέρα, μὲ κάνεις νὰ λέω κι' ἐγώ...

Καὶ περνώντας τὸ χέρι της στὸ μπράτσο του ἐξακολούθησε :

— Τίποτ' ἀπ' αὐτά !... Τρωγόμαστε τώρα ὁλωσδιόλου χωρὶς λόγο !... Νομίζεις, ἀλήθεια, πὼς εἶχα ἐγὼ τίποτα ποτὲ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ; Ἢ πὼς εὐχαριστήθηκα καθόλου ποὺ τὸν ξαναεῖδα ; Μὰ ὄχι, ὄχι, σοῦ ὁρκίζουμαι !... Ἡ ζήλεια σου, ποὺ στὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανα γοῦστο, κατάφερε στὸ τέλος νὰ μὲ φουρκίσῃ. Σὲ πικάρησα, τὸ καταλαβαίνεις ;... Μὴ φοβᾶσαι τίποτα ! Εἶμαι ἔβαιη πὼς αὐτὸς δὲν θἄρθῃ στὸ σπίτι μας. Τὴν ἔννοια μας ἔχει, βλέπεις ! Τὸ εἶπε ἔτσι, ἀπὸ εὐγένεια. Μὰ κι' ἂν ἔρθῃ, σοῦ ὑπόσχομαι, σοῦ δίνω τὸ λόγο μου, νὰ μὴ τὸν δεχτῶ. Τί ἄλλο θέλεις ;

— Κι' ἂν σὲ βρῇ ἔξω καμμιὰ φορά ;

— Θὰ τὸν χαιρετήσω καὶ θὰ τοῦ μιλήσω... ψυχρά. Τί ἀνάγκη τὸν ἔχω ; Ἂς καταλάβῃ ἐπὶ τέλους πὼς δὲν μοῦ κάνει οὔτε τιμὴ οὔτε εὐχαρίστηση. Ὁ πατέρας μου σοῦ εἶπε πολὺ καλὰ γι' αὐτόν. Δὲν ἔχει καθόλου καλὴ φήμη στὸν κόσμο. Μπορεῖ νὰ εἶνε ἀξιωματικὸς κι' ἀπὸ οἰκογένεια, μὰ κανένας δὲν τὸν ἔχει σὲ ὑπόληψη. Παίζει, χάνει, χρεώνεται, πίνει... κι' ἄλλα ἐλαττώματα ἔχει πολλά. Ἂς τὸν νὰ χαθῇ !...

***

Τὰ πίστεψε αὐτὰ ὁ Νῖκος :

Ὄχι ὅλα βέβαια... Ὁπωσδήποτε, ἀφοῦ τοὔδωσε τὸ λόγο της πὼς δὲν θὰ τὸν δεχόταν στὸ σπίτι, δὲν τῆς μίλησε πιά. Ἀλλὰ δὲν μποροῦτε καὶ νὰ ἠσυχάσῃ. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ νοῦς του ἦταν ὅλο στὸν Εὐαγγελάρη. Εἶχε γίνει ὁ ἐφιάλτης του. Κάθε φορὰ ποὺ γύριζε στὸ σπίτι, τὸ πρῶτο ποὺ ρωτοῦσε, ἦταν μὴν πῆγε κανένας «κύριος». Δὲν ἄφηνε τὴ Δώρα νὰ βγαίνῃ μόνη : ἔκανε πάντα ὥστε νὰ τὴν συνοδεύῃ κι' ἡ μητέρα του. Στὸ γυρισμὸ τὶς ρωτοῦσε ποιὸν καὶ ποιὸν εἶδαν στὸ δρόμο. Κι' ὅταν ἔβγαινε μὲ τὴ γυναίκα του, δὲν ἔμπαινε πουθενὰ ἂν δὲν ἔβλεπε πρῶτα πὼς δὲν ἦταν μέσα ὁ Εὐαγγελάρης. Καὶ πάλι ἀρχὴ ἔπιανε, ὁ φόβος του κι' ὁ τρόμος του ἦταν μὴν ἔβλεπε ἄξαφνα τὸν ἀνεπιθύμητο.

Τὸ μαρτύριο αὐτὸ τοῦ Νίκου βάσταξε δέκα, δεκαπέντε μέρες. Μὰ κι' ἡ Δώρα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ζοῦσε σὲ μιὰ ἀγωνία. Αὐτὴ πάλι περίμενε τὸν Εὐαγγελάρη, ἢ νὰ πάῃ σπίτι της, —καὶ θἄβρισκε τρόπο νὰ τὸν δεχτῇ καὶ νὰ τὰ μπαλώσῃ,— ἢ νὰ τὸν ἰδῇ τουλάχιστο στὸ δρόμο. Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς δὲν φαινόταν πουθενά. Κι' ἡ Δώρα ἀποροῦσε : Τί ἔγεινε ; Μὴ δὲν τοῦ εἶχε δείξει ἀρκετὰ τὴν εὐχαρίστησή της ; Μὴ δὲν τὴν λογάριαζε πιὰ γιὰ τίποτα, τώρα ποὺ τὴν ξανάβρισκε παντρεμένη, καὶ μόνο ἀπὸ τυπικὴ εὐγένεια εἶχε προτείνει ἐκείνη τὴ βίζιτα ; Ἢ μὴν εἶχε ἀναγκασθεῖ νὰ φύγῃ πάλι ἀπ' τὴν Ἀθήνα ; Ἄλλωστε τὄχε πεῖ : «ἂν τὸ καταφέρω πρὶν φύγω»...

Ὤ, πῶς παρακαλοῦσε ἡ Δώρα νἄταν αὐτό !.. Καὶ τρεῖς μῆνες, κι' ἕξη, κι' ἕνα χρόνο ἦταν ἱκανὴ νὰ τὸν περιμένῃ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κοιτάξῃ ἄλλον. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς ἄρεσε, τὴ γέμιζε, τὴν ἔπειθε ὅσο κανείς. Ἦταν ὅ,τι τῆς χρειαζόταν σ' αὐτὴ τὴν περίοδο τῆς ἐρωτικῆς της ζωῆς. Ὕστερ' ἀπὸ τὸν κόρο ποὺ τόσο γρήγορα εἶχε αἰσθανθεῖ μὲ τὸ Νῖκο· ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀναστάτωσι ποὺ τῆς εἶχε προξενήσει τὸ ἀπαγορευμένο φιλὶ τοῦ Τάκη, ἄλλος δὲν θἄταν ἱκανὸς νὰ τῆς δώσῃ τὸ ξεμέθυσμα, τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν ἐκδίκηση ἀκόμα ποὺ ποθοῦσε.

Δὲν ἦταν, βλέπετε, μόνο ἡ ἐρωτικὴ ἀνάγκη ποὺ τὴν τρέλλαινε. Ἦταν κι' ἕνα ἀλλόκοτο μῖσος ποὺ αἰσθανόταν κατάβαθα γιὰ τὸν Νῖκο καὶ γιὰ τὸν Τάκη. Μισοῦσε τὸν πρῶτο γιατὶ τὴ ζήλευε, τὴν περιόριζε, τὴν «τυραννοῦσε»· ἀλλὰ προπάντων γιατὶ εἶχε καταντήσει ἀνίκανος νὰ τῆς παρέχῃ ὁποιαδήποτε ἀπόλαυση ὁ ἀνυπόφορος αὐτός, ὁ καταναγκαστικὸς «σύζυγος». Μισοῦσε τὸν δεύτερο γιὰ τὸ ἀξέχαστο παιχνίδι ποὺ τῆς ἔπαιξε καὶ ποὺ πάντα ἡ ἐνθύμησή του τῆς ἀνέβαζε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Φανταζόταν λοιπὸν πὼς μὲ τὸν Εὐαγγελάρη θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῇ καὶ τοὺς δυό. Ἂς μὴ τὸ μάθαιναν ποτέ. Τῆς ἔφθανε ποὺ θὰ τὄξερε αὐτή, γιὰ τὸν ἑαυτό της...

Ἦταν τόσο «κατάλληλος» ὁ παληός της «φίλος» ! Ἀπὸ τότε εἶχε μαζί του ἕν' ἄλλο «θάρρος», ποὺ γρήγορα βέβαια θὰ τὸ ξαναβρισκε. Δὲν ἦταν ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ αἴσθημα· ἦταν ἀπὸ μιὰ σκοτεινὴ ἀλλοιώτικη, σχεδὸν ἀνέκφραστη σχέσι ποὺ εἶχαν οἱ δυό τους τὸ καλοκαῖρι ἐκεῖνο στὸν Πόρο, ὅταν αὐτὴ ἦταν παιδοῦλα κι' ἐκεῖνος ἄντρας σωστός.

Πῶς τὰ θυμόταν !.. Στὴν ἀρχή, δὲν ἦταν οἱ δυό τους. Ἦταν κι' ἄλλα κοριτσόπουλα μαζί, τῆς ἴδιας σχεδὸν ἡλικίας : ἡ Λουκία, ἡ Φρόσω, ἡ Πόπη, φιληνάδες ἀχώριστες, καὶ ἡ μιὰ συγγένισσα τοῦ Εὐαγγελάρη μακρυνή. Τὶς ἔκανε γοῦστο τὶς μικροῦλες, —ἡ μεγαλύτερη μόλις θἄταν δεκαπέντε χρονῶν,— τὸν ἔκαναν γοῦστο, —γιατ' ἤξερε νὰ γίνεται μ' αὐτὲς σὰν παιδί,— καὶ πήγαιναν ὅλο μαζί του. Στὸ καφενεῖο, στὸν περίπατο, στὰ μπάνια, παντοῦ. Συχνὰ βρισκόταν καὶ στὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου, στὴ βάρκα, στὸ καράβι ἢ κι' ἔξω σὲ καμμιὰ ἐρημιά. Ὁ Εὐαγγελάρης, μαζὶ μὲ τὴ συγγένισσά του, τραβοῦσε καὶ τὶς ἄλλες ὅπου ἤθελε.

Ἡ Δώρα τοῦ ἄρεσε περισσότερο, ἡ Δώρα τοῦ ἄρεσε... σὰ μεγάλη. Καὶ γι' ἀγάπη της εἶχε ἀφήσει ὅλες του τὶς παρέες κι' ἔτρεχε νύχτα μέρα μὲ κεῖνες τὶς μικρές. Ἡ συγγένισσα ἦταν τὸ πρόσχημα γιὰ τὸν κόσμο, μὰ καὶ τὸ παράδειγμα γιὰ τὶς ἄλλες. Κι' ὅπως ἐκείνη στεκόταν νὰ τὴν ἀγγίζῃ νὰ τὴν φιλᾷ, ἔτσι κι' αὐτές. Σιγὰ σιγά, εἶχαν γίνει τὸ ἕνα. Καθεμιὰ ἑνόμιζε τὸν Εὐαγγελάρη σὰν ἕνα μεγάλο δικό της συγγενή. Κι' ὅπως συμβαίνει καμμιὰ φορά, μὲ τὰ κορίτσια σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ὅταν ὑπάρχῃ ἀθωότης μαζὶ καὶ λίγη πονηρία, οἱ τρεῖς ἐκεῖνες, οἱ ξένες, ἐπωφελούνταν γιὰ νὰ ἔρχωνται σὲ κάπως στενὴ συνάφεια μ' ἕναν ἄντρα.

Ὁλοένα, ὁ Ἀλέκος ξεθαρευόταν περισσότερο, ἔπαιζε μαζί τους, τὶς ἔπαιρνε στὰ γόνατά του, τοὺς ἔλεγε ἱστορίες, τοὺς μιλοῦσε γι' ἀγάπη, τοὺς φανέρωνε μὲ τρόπο κάποια μυστικὰ τῆς ζωῆς ποὺ ἦταν περίεργες νὰ τὰ μάθουν, τὶς ρωτοῦσε, τὶς ἀνάκρινε... Ἔφτασε νὰ κουφομιλοῦν σὰ συνωμότες ἢ νὰ λένε μεταξύ τους, μπροστὰ στοὺς ἄλλους, συνθηματικά. Ὅλ' αὐτὰ γιὰ τὴ Δώρα, ποὺ τὸν τρέλλαινε τὸ μεγάλο της φίλο σὰ μεγάλη... Καὶ σὲ λίγες μέρες ἔμεινε μόνο μ' αὐτή... Γιατὶ οἱ ἄλλες, εἴτε ζήλεψαν ἀφοῦ κατάλαβαν πὼς ξεχώριζε καὶ προτιμοῦσε τη Δώρα, εἴτε φοβήθηκαν νὰ ἐξακολουθήσουν μιὰ τέτοια σκοτεινὴ σχέσι, εἴτε ἀηδίασαν,—ὅπως πάλι συμβαίνει σὲ κορίτσια αὐτῆς τῆς ἡλικίας,—ἀποτραβήχτηκαν μιὰ-μιά. Ἡ Δώρα ὅμως μὲ τὴν πρώϊμη, τὴ θερμὴ κι' ἄφρβη φύση, ἐξακολούθησε.

Ξετρελλαμένη πιὰ κι' αὐτή, ἔβρισκε χίλιες προφάσεις, χίλια τεχνάσματα, χίλιες πονηριές, γιὰ νὰ μένῃ μονάχη μὲ τὸ φίλο της, Καὶ τότε ἄρχισε καθαυτὸ τὸ παράξενο ἐκεῖνο εἰδύλλιο, ποὺ βάσταξε ὡς δυὸ ἑβδομάδες. Γιατὶ ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ὑποπτεύθηκαν τίποτα — ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ φαντασθοῦν πὼς ὁ κ. Ἀλέκος, ἕνας τριανταπεντάρης τότε τὸ λιγώτερο, μποροῦσε νἄχῃ ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὴν μπεμπέκα τὴ Δώρα ! — ὁ γέρο — Πετρόπουλος, ὅμως, ποὺ ἤξερε τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἀνθρώπους καλύτερα, τὰ μυρίστηκε μόλις πῆ ε στὸν Πόρο κι' αὐτός. Δὲν εἶπε τίποτα,δὲν ἔκανε κανένα σκάνδαλο, — δὲν ξανάφησε ὅμως τὴ Δώρα νὰ κάνῃ βῆμα σχεδὸν ἀπὸ κοντά του, ὡστότου πῆρε τὴν οἰκογένεια κι' ἔφυγαν. Ἀπὸ τότε τὰ εἶχε μὲ τὸν Εὐαγγελάρη κι'εἶδαμε πὼς μίλησε γι' αὐτὸν στὸ Νῖκο..

Τὸ «εἰδύλλιο» αὐτὸ ἀναθυμόταν τώρα ἡ Δώρα καὶ γινόταν ἄνω κάτω. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη τότε φορὰ ποὺ δοκίμαζε λίγον ἔρωτα. Πρωτήτερα εἶχε κάνει κι' ἄλλες τέτοιες μικρὲς τρέλλες... Ἀλλὰ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο εἶχ' αἰσθανθεῖ κάτι καινούργιο, ἀλλοιώτικο, ποὺ δὲν τὸ αἰσθάνθηκε, οὔτε πρωτήτερα, οὔτε κατόπι, μὲ κανένα. Κι' ἦταν ἴσα —ἴσα αὐτὸ ποὺ τῆς χρειαζόταν τώρα : ἀπόλαυσι χωρὶς αἴσθημα, χωρὶς τρυφερότητες, χωρὶς «σάχλες». Κάτι, ὀμό, ἄγριο, ζωώδικο. Καὶ φυσικά, τώρα, ποὺ σὰ μεγάλη καὶ παντρεμένη θὰ μποροῦσε νὰ δοθῇ ὁλάκερη στὸ φίλο της, αὐτὸ θὰ τὸ αἰσθανόταν χίλιες φορὲς δυ-

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

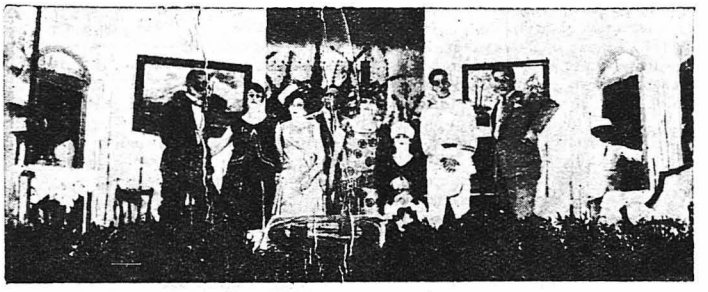

Ἕλληνες ἐρασιτέχναι ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς τοὺς ἐγκατεστημένους στὸ Χαρτοὺμ παίζοντες στὸ Gaiety Theatre *τὴ «Μονάκριβη» τοῦ κ. Ξενοπούλου.*

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἡ πεθερὰ *(Στὸν γαμβρό της, μόλις ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν της).*— Λοιπόν, γαμπρέ μου, ποῦ θὰ μὲ πᾷς τώρα ; Τί θὰ μοῦ δείξῃς στὴν πόλι σας ;

Ὁ Γαμπρός. — Τὸ... σταθμὸ τοῦ σιδηροδρόμου !...

***

Στὸ Πλημμελειοδικεῖο

Ὁ Πρόεδρος *(στὸν κατηγορούμενο στὸν ὁποῖο μόλις ἀπήγγειλε τὴν εἰς 15 μηνῶν καταδίκην του)* — Ἔχεις νὰ προσθέσῃς τίποτα κατηγορούμενε ;

Ὁ Κατηγορούμενος. — Νὰ προσθέσω ; Τί λὲς κ. Πρόεδρε ; Ἐγὼ ἔλεγα ν' ἀφαιρέσω...

***

Συζυγικαί...ἀβρότητες

Ἐκείνη. — Καὶ τολμᾶς νὰ μὲ βλέπῃς ἀτὰ πρόσωπο ;

Ἐκεῖνος. — Γιατὶ ὄχι ! Μὲ τὸν καιρὸ ὅλα τὰ συνειθίζει κανείς !...

※

Η ΤΡΙΧΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Συμβαίνει πολλὲς φορὲς νὰ μεγαλώνουν ἡ τρίχες καὶ τὰ νύχια τῶν νεκρῶν καὶ μετὰ τὸ λυώσιμο τοῦ σώματός των. Ἀναφέρεται μάλιστα ἡ περίπτωσις μιᾶς γυναικὸς τῆς ὁποίας τὰ μαλλιὰ εἶχαν τόσο μεγαλώσει, ὥστερ' ἀπὸ σι ραντατοεῖς χρόνους μετὰ τὴν ταφή της, ὥστε βγαίναν ἔξω ἀπὸ τὶς χαραμάδες τοῦ τάφου της. Μόλις ὅμως τ' ἀγγίξ ιν, τριφθῆκαν καὶ μεταβλήθηκαν ἀμέσως σὲ σκόνη.

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα, ποὺ ἡ ἀμάθεια κι' ἡ δεισιδαιμονία βασιλεύαν σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, τὰ φαινόμενα αὐτὰ ἔκαμαν ὥστε τοὺς νεκροὺς τῶν ὁποίων ἡ τρίχες ηὔξανον μετὰ θάνατο, νὰ τοὺς θεωροῦν ὡς βρυκόλακες. Τοὺς ξεθάβαν, ἔκαιγαν τά σώματά τους καὶ σκορποῦσαν τὴ σκόνη τους στοὺς τέσσερις ἀνέμους.

※

ΣΚΕΨΟΥΛΕΣ

Ὁ ἔρως εἶνε πόλεμος· γι' αὐτὸ καὶ ὅλες οἱ ἐρωτικὲς λέξεις εἶνε στρατιωτικές : Νικητὴς ἔρως, ἔρως νικημένος, κατάκτησις καρδίας, ὑποδουλώνω μιὰ καρδιά, κυρία μου εἶμαι αἰχμάλωτός σας, δεσμὸς καρδιᾶς, καρδιὰ ἀπόρθητη, ἐκπόρθησις καρδιᾶς, καλὲ αὐτὸς μὲ καταδιώκει, μοῦ κάνει σωστὴ πολιορκία,ἔρως ἀνίκανος, κτλ. κτλ.

ιιι